

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.890 van 30 april 2003
in de zaak A. 122.058/VII-26.836**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 6 mei 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 december 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 januari 2000 heeft de eerste verzoekende partij een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Deze aanvraag werd ook ingediend voor de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen.

1.2. De eerste verzoekende partij werd door de Commissie voor Regularisatie op 28 augustus 2001 gehoord.

1.3. De vierde Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op 24 september 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van de eerste verzoekende partij. Dit advies luidt als volgt:

"De aanvraag is gebaseerd op artikel 2-4/ van de organieke wet en ter zitting wordt uitbreiding gevraagd naar de toepassing van artikel 2-2/;

Aangaande artikel 2-2/ dient opgemerkt dat aanvrager geen enkel element voortbrengt dat niet reeds onderzocht en beoordeeld werd in het kader van zijn asielaanvraag en hij de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst niet aantoonst;

Aangaande artikel 2-4/ dient vastgesteld dat aanvrager geen enkele van de voorwaarden van artikel 9-9/ vervult:

- hij is pas in België sinds 1998
- hij heeft nooit wettig in het land verbleven
- hij heeft een bevel gehad om het grondgebied te verlaten;"

1.4. Op 5 december 2001 heeft de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie.

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); van de artikelen 2, 2/, 2, 4/ en 9, 9/ van de Regularisatiewet; dat de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte en de zorgvuldigheidsplicht schond door de motieven van de verzoekende partijen niet te onderzoeken en te toetsen aan de artikelen 2, 2/ en 2, 4/ van de Regularisatiewet aangezien zij, enerzijds, wel degelijk over “een wettig verblijf beschikten” en geen uitvoerbaar bevel ontvingen en, anderzijds, doordat de minister van Binnenlandse Zaken zomaar criteria aan de Regularisatiewet toevoegt;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen kennis hebben genomen van de motieven die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betrekken; dat, nu blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de beslissing kennen, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet bepaalt dat deze wet van toepassing is op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag, om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben; dat deze bepaling niet tot doel heeft de feiten en motieven die de aanvrager heeft ingeroepen om de status van vluchteling te bekomen, opnieuw te laten beoordelen door de Commissie voor Regularisatie en de minister van Binnenlandse Zaken; dat de beoordeling van de status van vluchteling door de wetgever immers is toegewezen aan de in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde administratieve

overheden; dat hieruit volgt dat noch de Commissie voor Regularisatie noch de minister van Binnenlandse Zaken vermogen in het raam van een regularisatieaanvraag in de zin van artikel 2, 2/, van de regularisatiewet, de feiten of motieven ingeroepen met het oog op het bekomen van de erkenning als vluchteling, opnieuw te beoordelen en te toetsen op hun merites; dat de Commissie voor Regularisatie, en dus ook de minister van Binnenlandse Zaken, de grenzen van de hen wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet hebben overschreden door de motieven van de verzoekende partijen voor de regularisatieaanvraag, waarvan niet wordt betwist dat het dezelfde zijn als dewelke zij hebben ingeroepen in het raam van hun asielaanvraag, niet in aanmerking te nemen;

Overwegende dat artikel 2, 4/ van de Regularisatiewet, waarop de aanvraag was gegrond, als volgt luidt :

"Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

(...)

4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale vindingen in hun land hebben ontwikkeld";

Overwegende dat artikel 9, 9/, van dezelfde wet bepaalt dat voor de in artikel 2, 4/ bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een bewijs moet omvatten "dat (hun) aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben, en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten";

Overwegende dat uit deze bepalingen, samengelezen, blijkt dat de vreemdeling die 'duurzame sociale bindingen' doet gelden, ook het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/ van de Regularisatiewet; dat de omstandigheid dat aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, voldoende is om vast te stellen dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van artikel 2, 4/;

Overwegende dat de Commissie voor Regularisatie in haar advies stelt dat de verzoekende partij "pas in België (is) sinds 1998"; dat zij stelt dat "hij nooit wettig in het land (heeft) verbleven" en dat "hij een bevel om het grondgebied te verlaten (heeft) gehad";

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij pas sedert 21 oktober 1998 in België onafgebroken verblijft zodat zij op het ogenblik van de aanvraag tot regularisatie in januari 2000 niet voldeed aan de vereiste termijn van vijf jaar en dat zij niet beschikt over een wettig verblijf daar volgens artikel 9, tweede lid van de Regularisatiewet het verblijf waartoe kandidaat-vluchtelingen in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag in het Rijk worden toegelaten, niet als een relevant wettig verblijf kan beschouwd worden; dat eveneens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een bevel ontving; dat de wet geen onderscheid maakt tussen een “uitvoerbaar” en een “niet-uitvoerbaar bevel”;

Overwegende dat op basis van deze motieven alleen al de Commissie een ongunstig advies kon leveren waarop de minister zijn beslissing kon steunen; dat gezien het feit dat de verzoekende partijen die zich beroepen op artikel 2, 4/ van de Regularisatiewet niet voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 9, 9/ de Commissie en de minister niet verder dienen te onderzoeken of de verzoekende partij de duurzame en sociale bindingen in België hebben ontwikkeld en humanitaire redenen konden laten gelden; dat het enig middel niet gegrond;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
dertig april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.